

KAPITOLA DESÁTÁ

V sobotu dopoledne jsem při hře nadhazoval dobře i když jsem nebyl úplně ve své kůži protože jsem večer předtím tak vystrašil Mam když jsem přišel domů skoro až za tmy.

Byla na mě trochu rozzlobená a řekla mi že už uvažovala že mě půjde hledat. Když jsem jí trochu odmlouval že venku po setmění už jsem byl stokrát pověděla mi abych dbal na to co mi říká protože cítí že nablízku číhají haintové.

Mam o haintech mluvila vždycky když měla silný pocit že něco není v pořádku. Říkala že haintové jsou něco jako duchové. Člověk je nevidí ale stejně ví že tam jsou.

Z baseballu jsem šel roznášet noviny a doufal jsem že uvidím paní Worthingtonovou sedět na verandě ale ona tam nebyla. Přisunul jsem jí noviny až ke dveřím aby pro ně nemusela chodit bosá ven.

Když jsem zahrnul do Melroseovy ulice uviděl jsem Aru T. jak tlačí prázdný vozík

směřem od své boudy. Na kárce toho moc neměl a bude mu trvat nějakou dobu než ji naplní. Začal jsem přemýšlet jestli mám dost odvahy abych si šel proklepnout jeho tajné obydlí a podívat se jestli bych tam nenašel svůj nůž. Když jsem si představil jak se snažím vkrást do skrýše Ary T. měl jsem pocit jako bych měl v bříše těžký kámen. Bylo to jako ve třídě když vím že budu vyvolaný abych něco řekl. Víte odkud ten tíživý pocit pramení a co to znamená ale stejně vás to úplně vyřídí.

Složil jsem si tašky na noviny do podpaží a běžel jsem zpátky Harbertovou ulicí a potom k tajným dveřím Ary T. schovaným v plotě vedlejší uličky.

V sobotu nebylo na ulicích tolik aut a autobusů a nejezdila ani popelářská auta. V uličce Ary T. bylo ticho. Ozýval se jen obvyklý štěkot psů a randál z několika benzínových sekaček. Když jsem se pomalu blížil k boudě zdálo se mi že ty Maminy hainty skoro cítím ale šel jsem dál.

Když jsem zatáhl za tajné dveře od staré kůlny nechtěly se otevřít. Neměl jsem ulomenou anténu od auta kterou k otevírání dveří používal Ara T. ale kousek odtamtud jsem v popelnici našel drátěné ramínko na šaty a přes koleno jsem ho narovnal. To ramínko bylo dost chatrné ale já jsem ho prostrčil dírou ve dveřích a kroutil jsem s ním dokud jsem neuslyšel jak vevnitř něco upadlo.

Nahoře a dole v rámu dveří jsem po hmatu hledal dva dlouhé hřebíky které jsem předtím viděl Ara T. vytahovat. Vyklouzly ze svého místa úplně bez problémů a dveře se se zaskřípěním samy otevřely. Zevnitř zakrývala vchod do boudy celta podobná té kterou měl Ara T. na své kárce. Odsunul jsem těžkou celtu stranou a vešel to tmy.

To místo páchlo stejně jako Ara T. Moc jsem toho neviděl ale připadalo mi že místnost je malá a úzká jako šatna ve škole. Přehodil jsem celtu přes dveře aby dovnitř mohlo trochu světla.

Místnost byla opravdu maličká a nebylo pochyb že v ní bydlí skutečný kramář. O jednu stěnu byla opřená stará košťata a mopy a hrábě a sekery a lopaty které Ara T. zřejmě posbíral po celé čtvrti.

Na stěnách visely různé součásti jízdních kol a koloběžek a kolečkových bruslí. Dřevěné přepravky na špinavé podlaze byly plné prázdných lahví od whisky a na dlouhém prkně položeném na obrácených přepravkách stály tři staré zrezivělé plotýnky z nichž vedla podél zdi elektrická šňůra. Sledoval jsem ji a na konci jsem objevil jednu jedinou žárovku z níž visel kousek řetízku.

Byla to taková ta malá žlutá žárovka která měla v létě odpuzovat hmyz ale nikdy to nefungovalo. Teď však aspoň zaplašila tmu když jsem zatáhl za řetízek.

Na polici nad plotýnkami byl pytel červené cibule a různě velké plechovky s vídeňskými párky. Vídeňské párky jsem vyzkoušel jen jednou a nechutnaly mi. Mam jim říkala jídlo z odpadků. O zadní stěnu byla bokem opřená postel s upilovanými nohami. Na jednom jejím konci ležely naházené staré pokrývky a kabáty. V Memphisu bývalo v zimě chladno ale teď v červenci vypadaly ty kupy kabátů nepatřičně. A navíc páchly jako tchoř.

Krabice od doutníků a další lepenkové krabice pod postelí byly plné otvíráků na lahve a polámaných bodáků na rozbíjení ledu. Starých vypínačů. Prázdnych plechovek od tabáku Bugler. Malých šroubováků a kapesních nožů s ulámanými čepelemi. Žádný žlutý nůž mezi nimi ale nebyl.

Na druhém konci postele Ary T. byla přepravka překrytá čistou příkrývkou která vypadala jako jediná nová věc v celém obydlí. Pod příkrývkou jsem objevil něco co bylo pro Aru T. určitě učiněným pokladem. Nově vyhlížející fotoaparát v koženém pouzdře s prasklou žárovkou blesku pořád ještě v lesklé objímce. Dvě černé kabelky které vypadaly skoro fungl nové. Pánské peněženky jež byly prázdné kromě pár fotek dětí. Poznal jsem některé děti od nás ze školy i když na těch fotkách vypadaly mladší. Lesklý stříbrný šálek s ozdobně vyrytými písmeny. Zrcátko se stříbrnou rukojetí. Nablýskané stolní nože a vidličky. Univerzální klíče na kroužku. Pár lesklých zapalovačů Zippo. Žádný žlutý nůž tam nebyl ale poznal jsem velké chromové přední světlo které jsem míval na svém starém kole. Muselo být moje protože moje staré kolo značky Schwinn bylo jediné v celém okolí které mělo tak velké a naleštěné přední světlo.

Zakryl jsem zase přepravku příkrývkou. V obydlí Ary T. bylo všechno svým způsobem úhledně urovnané přestože bylo plné harampádí. Říkal jsem si že bych se od toho starého vetešníka mohl něco o udržování pořádku v pokoji přiučit.

Pořádek nebo nepořádek – z toho horka a smradu se mi začala točit hlava a dělalo se mi špatně od žaludku. V obydlí Ary T. už jsem viděl co jsem vidět chtěl. Uměl jsem si představit jak v kůlně vykládá svůj vozík a začíná si ohřívat plechovku vídeňských párků a krájí si červenou cibuli svým nožem se žlutou rukojetí a pak si lehne na postel a probírá se svými poklady.

Zhruba v tu chvíli jsem uviděl jak se něco hýbe pod postelí. Nejprve jsem myslel že je to kočka ale pak jsem si uvědomil že to je velká šedivá krysa s dlouhým tenkým ocasem.

Nesla si jednu z červených cibulí Ary T. Kolem popelnic na ulicích vždycky běhala spousta krys ale tahle se chovala jako by do tajného obydlí Ary T. patřila. Nikam pryč se nechystala.

Bylo na čase jít. Zhasnul jsem tu žlutou žárovku a natáhl jsem ruku abych stáhl celtu přes otvor dveří když jsem uslyšel štěkot a pak řinčení vozíku v uličce. Uskočil jsem zpátky do tmy v kůlně.

Řinčení utichlo ale já jsem se nehýbal. Potom se znovu ozvalo a já jsem poznal že se kára rychle blíží směrem ke mně.

V maličké kůlně nebylo kam se schovat.

Vzpomněl jsem si jak Ara T. couval s kárkou do kůlny a tak jsem se polehoučku přesunul těsně za celtu ale úplně ke straně. Jakmile se celta pohne pokusím se vyklouznout po straně ven.

Slyšel jsem jak vozík venku popojíždí sem a tam jako by ho Ara T. srovnával aby mohl snadno zajet dovnitř. Pak se kárka vřítela dovnitř a narazila do zadní stěny. Lopaty a mopy a plotýnky začaly padat. Ten člověk co kárku tlačil dovnitř byl pořád ještě venku. Plachta teď byla odhrnutá a uvnitř bylo dost světla abych si na vozíku Ary T. všiml hlavy staré panenky.

Věděl jsem že jsem v pasti a čím déle budu v kůlně zůstat tím horší past to bude. Sebral jsem lopatu s krátkou násadou která spadla na zem kousek ode mě. Lžíce té lopaty byla snad největší jakou jsem kdy viděl. Držel jsem si ji před obličejem a pomaličku se přesunul ke vchodu. Když jsem uslyšel jak se ke mně blíží první kroky vyrazil jsem z kůlny jako by mi za patami hořelo.

Uhodil jsem Aru T. lopatou někam do hrudi a svalili jsme se na zem. On padal dozadu a já dopředu. Já jsem se kotrmelcem dokutálel dál do uličky než on a ten jeden krok bylo přesně to co jsem potřeboval abych vyskočil na nohy a vystartoval jako by mě honili všichni haintové na světě.

Zastavil jsem se až skoro doma. Po příjezdové cestě jsem se ale vydal až když jsem trochu popadl dech. Viděl jsem že Mam stojí v kuchyni u plotny a tak jsem vklouzl do dveří které vedly na zadní schodiště. Měl jsem pocit že tak hrozně zapáchám že jsem se hned šel nahoru vykoupat.

Když jsem přišel dolů na večeri Mam se mě zeptala proč se tolikrát koupu když mi to nikdo ani nepřipomíná.

s-s-s-s-Prostě mám pocit s-s-s-s-že jsem nějaký s-s-s-s-špinavější.

Viděl ste teď někdy Aru T.?

Zavrtěl jsem hlavou ale neodvažoval jsem se na Mam podívat protože by mi poznala na očích že neříkám pravdu.

Pamatujte na to že sem vám říkala že se tu potulujou haintové.

Přikývl jsem.

Mam se chystala jít spát ke mně do pokoje na tu druhou postel až poklidí v kuchyni. Rodiče odletěli brzy ráno na jednu z tátových obchodních schůzek a pak na dovolenou do New Orleans. Měli být pryč do příští soboty.

Snažil jsem se myslet na paní Worthingtonovou ale vzpomínky na tmavou kůlnu Ary T. a tu krysu s červenou cibulí a plechovky vídeňských párků se mě nechtěly pustit. Dítě by si mělo umět vybrat na co bude myslet a taky by mělo umět říct jakékoli slovo chce. Já jsem neuměl ani jedno.

V noci jsem měl pocit že v uličce za garáží slyším řinčení kárky Ary T. ale nemohl jsem říct s jistotou jestli to byl opravdu on protože větrák v podkroví hrozně hučel a vhněl dovnitř vzduch který páchl po máminých naftalínových kuličkách.